ВЕРЕСЕНЬ
1973
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 18 (916)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

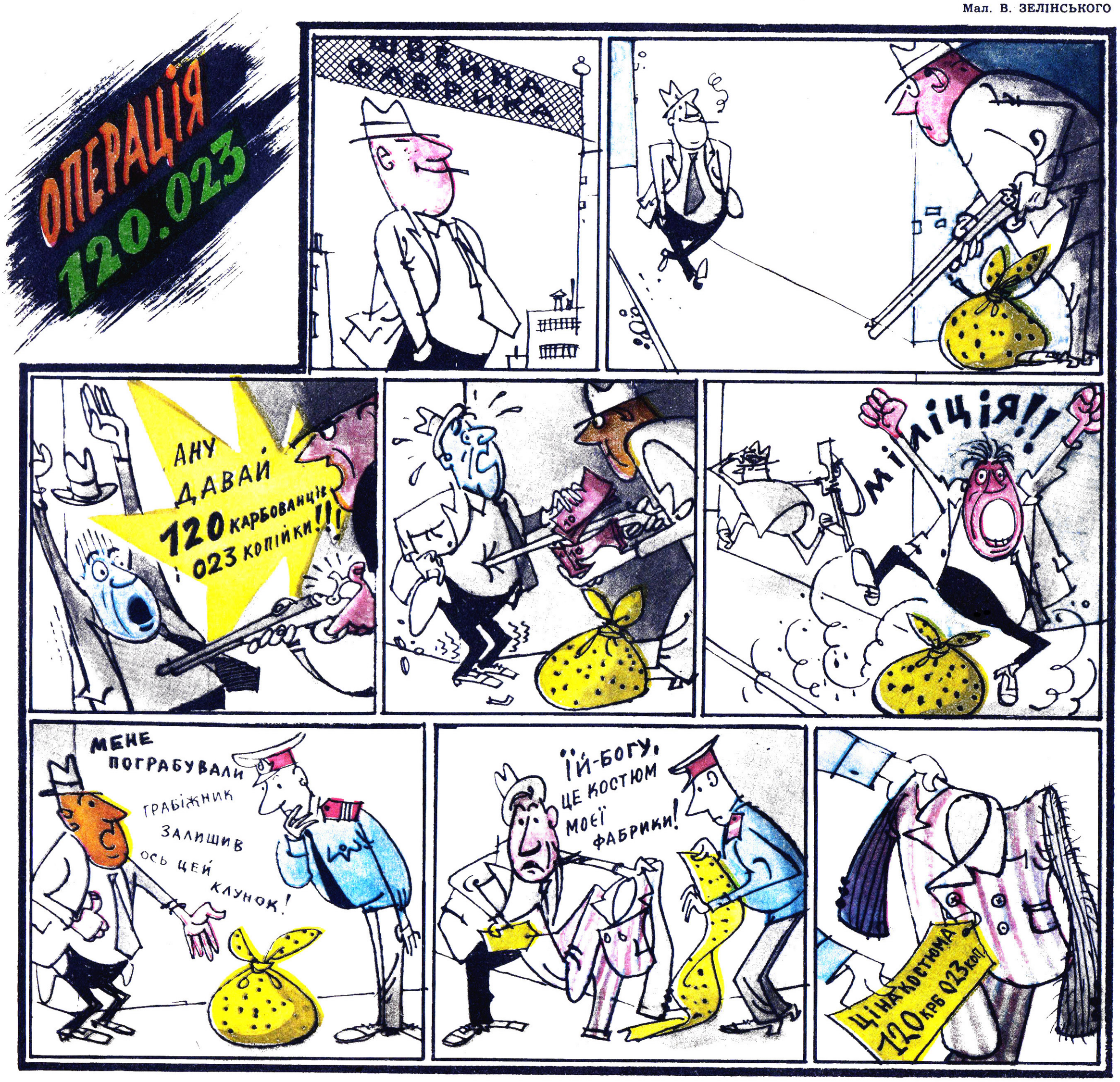

Незвичайна історія, що сталася з директором швейної фабрики, котра ощасливлює покупців костюмами-собакевичами.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

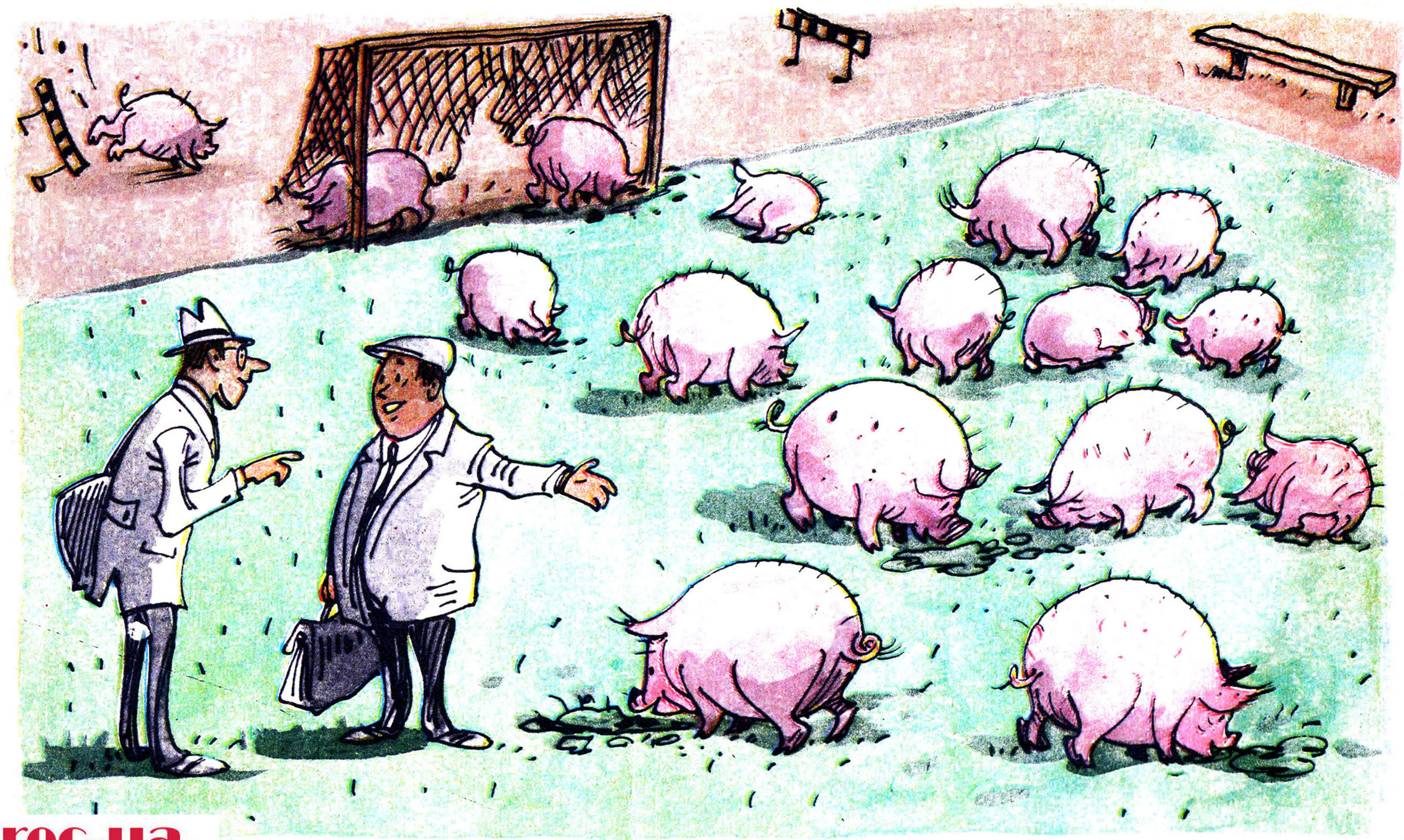

— Міцненькі у вас поросята!
— Ще б пак! Цілісіньке літо на стадіоні проводять.

НЕ ПО-КОЗАЦЬКОМУ

Чув я, що у нас подекуди ще можна зустріти любителя пошантажувати. Чув. Але ніколи в житті мені, чесно кажучи, не доводилося на власні очі побачити живого шантажиста-анонімника.

А оце сидить він переді мною. І, скромно усміхаючись, промовляє: «Це я так собі... просто хотів як ото запорожці турецькому султанові...»

А розмові нашій передували такі події.

Жили колись у подільському селі Яцківцях двоє хлопців — Михайло та Петро. В одній школі вчилися, відтак у тій же школі вчителювали. Спочатку директором школи був Михайло Андрійович, та оскільки вища освіта в нього була незакінченою, то згодом директором став Петро Феофанович. Десь під час шкільної перерви між двома колишніми однокашниками, а нині сформованими інтелігентами, пробігла відома домашня тварина чорного кольору. І невдовзі вони відчули, що для однієї школи їх двох якось забагато. Буває.

В результаті Михайло Андрійович Рогоза подав заяву та поїхав учителювати в інший район тієї ж мальовничої Хмельниччини. Але у вільні дні приїжджав у рідні Яцківці. Маму провідував, а заодно цікавився, як там директорує його колишній колега.

Отож, приїхавши чергового разу, виявив, що директорує той не завжди правильно. Живе, наприклад, у Яцківцях учителька-пенсіонерка, яка, до речі, в свій час їх обох учила і з ними ж пізніше разом працювала. А директор школи не потурбувався чомусь завезти старій жінці належне їй паливо на зиму. Забув. А придбавши для школи коштовний телевізор «Електрон», Петро Феофанович знову ж таки забув завезти його в школу. Завіз до своєї хати.

Рогоза і написав про це до обласної газети. Після чого паливо старій учительці завезли негайно. Телевізор у школу директор також повернув. Щоправда, не відразу, а після кількох нагадувань.

Але так чи інакше критика, як бачимо, допомогла директорові виправити окремі похибки в своїй діяльності. І за це, звісно, належало б подякувати. Та спочатку Петро Феофанович не міг підшукати для вираження своєї вдячності підхожих слів.

Згодом, хвала богу, вони знайшлися. І розгонистим почерком директор черконув листа. Підписатися, щоправда, забув. Зате, для більшої солідності, вочевидь, попросив сусідського хлопця-дев'ятикласника, написати на конверті адресу М. А. Рогози.

Оскільки останній переслав цього листа до редакції, ми маємо змогу навести його повністю. Отож: «Слухай, пампуше-«друже»! Якщо ти хоч ще раз гавкнеш із своєї нори, то май на увазі, що я в боргу не залишусь. Я напишу листа до твоїх колег і розповім їм про твою біографію з дня твого народження. Хай знають, що за зілля попало до них, і хай бережуться. Так що не тільки позаштатним завучем тобі не бути, але й фізкультури, й біології тобі тоді не бачити».

Як змінюються часи! У сиву давнину темні люди, бувало, погрожували: «Світу білого тобі тоді не бачити!» А тепер культурненько: «фізкультури й біології... не бачити». Вишуканий, що не кажіть, стиль! І емоційно насичений. Що то все-таки значить, коли за справу береться викладач мови.

Так ото ж сидить навпроти мене директор школи Петро Феофанович Твердохліб та роз'яснює:

— Це я так собі... Просто хотів... як ото запорожці турецькому султанові...

А я дивлюсь на співрозмовника-педагога і думаю собі, що хоч на класичних взірцях і варто вчитися, але в даному разі в директора вийшло не по-козацькому. Бо, по-перше, запорожці мали для написання листа дещо вагоміші підстави й, по-друге, написали його дотепніше. Та головне — авторства свого вони не приховували («Отак тобі козаки відказали», пам'ятаєте?) і не залучали дітей до цієї роботи (хоч педвузів, між іншим, не кінчали).

А все тому, що вони вже й тоді терпіти не могли анонімників.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.
Хмельницька область.

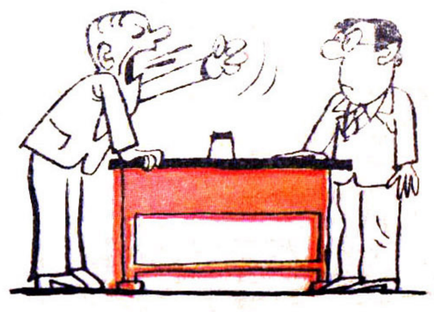

ЦИРК ТА Й ГОДІ!

Нам страшенно подобаються фокуси. Не всі, звичайно. Хусточки, які хтозна-куди зникають, голубині зграї, які хтозна-звідки беруться, нас майже не хвилюють. Нерви лоскоче отой коронний номер, коли цирковий ілюзіоніст на очах публіки спалює свою партнершу. Світло гасне, б'ють барабани, і горить вона під цей акомпанемент синім вогнем до останньої ниточки. Всі охають навкруг, ахають... Аж глип! — ходить «згоріла» по манежу і посміхається.

Хороший номер! Тільки останнім часом помічаємо, усе рідше його демонструють. Один наш знайомий пояснює це браком кадрів. Але ми йому не віримо, бо знаємо, що кадри є. Наприклад, в одній тільки Кіровоградській облспоживспілці людей, які можуть горіти не згоряючи, набереться для кількох циркових труп.

От хоча б Олександр Степанович Боровик. Він не раз горів, зникав і знову появлявся на арені... кооперативної торгівлі. Якби зобразити трудовий шлях Олександра Степановича графічно, то вийшла б ламана лінія, у якій чергувалися б круті злети і спуски. Найвища точка означала б короткочасний період головування у Вінницькій облспоживспілці. Потім наступає існування в якості рядового пайовика. Словом, запалахкотів Олександр Степанович на всю область. Але при цьому ніхто не охав і не співчував, бо дісталося Боровику по заслузі. За нечесність та інші моральні вади.

З вінницької арени Олександр Степанович зник. Але тільки для того, щоб, професійно, по-цирковому усміхаючись, появитися на арені кіровоградській.

Поскільки тут, у кабінетах керівників місцевої облспоживспілки, усі посади були зайняті, Олександру Степановичу запропонували головування в Кіровоградській райспоживспілці.

А далі знову — вогонь, грім. Не барабанний, а адміністративний: за приписки, грубість, пияцтво, поганий добір кадрів... і т. д.

Зник Боровик під гучні оплески підлеглих і пайовиків. До чергового виходу на арену. Зайшли оце ми в Кіровоградський міськкоопторг, а Олександр Степанович уже там, за столом заступника директора торгу сидить, завчено посміхається.

Це — щодо Олександра Степановича. Інші — теж кадри досвідчені: не які-небудь рядові продавці-хапуги, а особи, що в свій час займали посади не нижче завідуючого магазином.

Л. І. Велика завідувала комісійним магазином у Компаніївці. Захоплювалася ціноутворенням: завищувала ціни з метою зміцнення сімейного бюджету, за що сіла на кілька років. Звичайно, такий досвідчений кооператор — мрія кожного голови райспоживспілки. Але пощастило лише т. Бурлаченку з Малої Виски. Як тільки Велику звільнили, він одразу ж призначив її економістом по цінах. Нехай підвищує кваліфікацію.

Певний досвід роботи з кадрами нагромадили і в обласному управлінні профтехосвіти. Жив, приміром, у Знам'янці громадянин Чалий. Поважну посаду обіймав. Читав лекції про моральне обличчя нашого сучасника. А у вільний час пиячив, влаштовував у сім'ї бійки.

Звільнення Чалого глибоко схвилювало керівників обласного управління профтехосвіти. «Може, його талант вихователя не розкрився повністю?» — думали вони. — «Може, Іван Іванович просто не навчився ще поєднувати теорію з практикою?..» А засумнівавшись, призначили його заступником директора по навчально-виховній роботі в Олександрійське профтехучилище № 7.

І талант розцвів. Раніше Чалий влаштовував концерти вдома, тепер робить це в училищі, при більшій аудиторії. Недавно вихователь підростаючого покоління наочно продемонстрував широким масам, яким не повинне бути моральне обличчя нашого сучасника. На залізничному вокзалі він помітив, що один з пасажирів не зовсім приязно глянув на нього, п'яного в дим. Образившись, Іван Іванович побив у вагоні вікна, після чого цілу нічку заспокоювався у відділенні міліції.

Як бачите, кадри є. Треба тільки активніше залучати їх до циркового мистецтва. Нехай краще «горять» не згораючи на арені, а не в житті. Від цього усім шкоди менше буде.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.
А. МИХАЙЛЮК.

Телеграфне Агентство Перця

НА ПОРОЗІ ВЕЛИКОГО ВІДКРИТТЯ

Прогресивне людство стоїть на порозі великого відкриття: виконком Ніжинської райради (Чернігівська область) зобов'язав правління Ніжинської райспоживспілки найближчим часом відкрити у селі Хоминому магазин, двері якого вже більше року не відчинялися.

Оскільки з того вікопомного моменту минуло всього лише 5 місяців, мешканці села Хоминого висловлюють тверду впевненість, що «найближчий час» неминуче наступить найближчими роками.

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ

Такого людство ще не знало. Людству відомий міф про викрадення вогню. А оце з села Сердегівки Шполянського району Черкаської області надійшло повідомлення: зник ставок. Отой самий, у якому дорослі й діти могли влітку скупатися, рибку половити. На тому місці, де три роки тому був ставок, тепер тільки очерет шелестить.

Керівники села спробували було шукати зниклий ставок у очереті, та цілком своєчасно і завбачливо схаменулися: може засмоктати болото.

Керівники деяких установ та організацій замість того, щоб вживати дійових заходів по критичних виступах преси, займаються формальними, пустими відписками.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

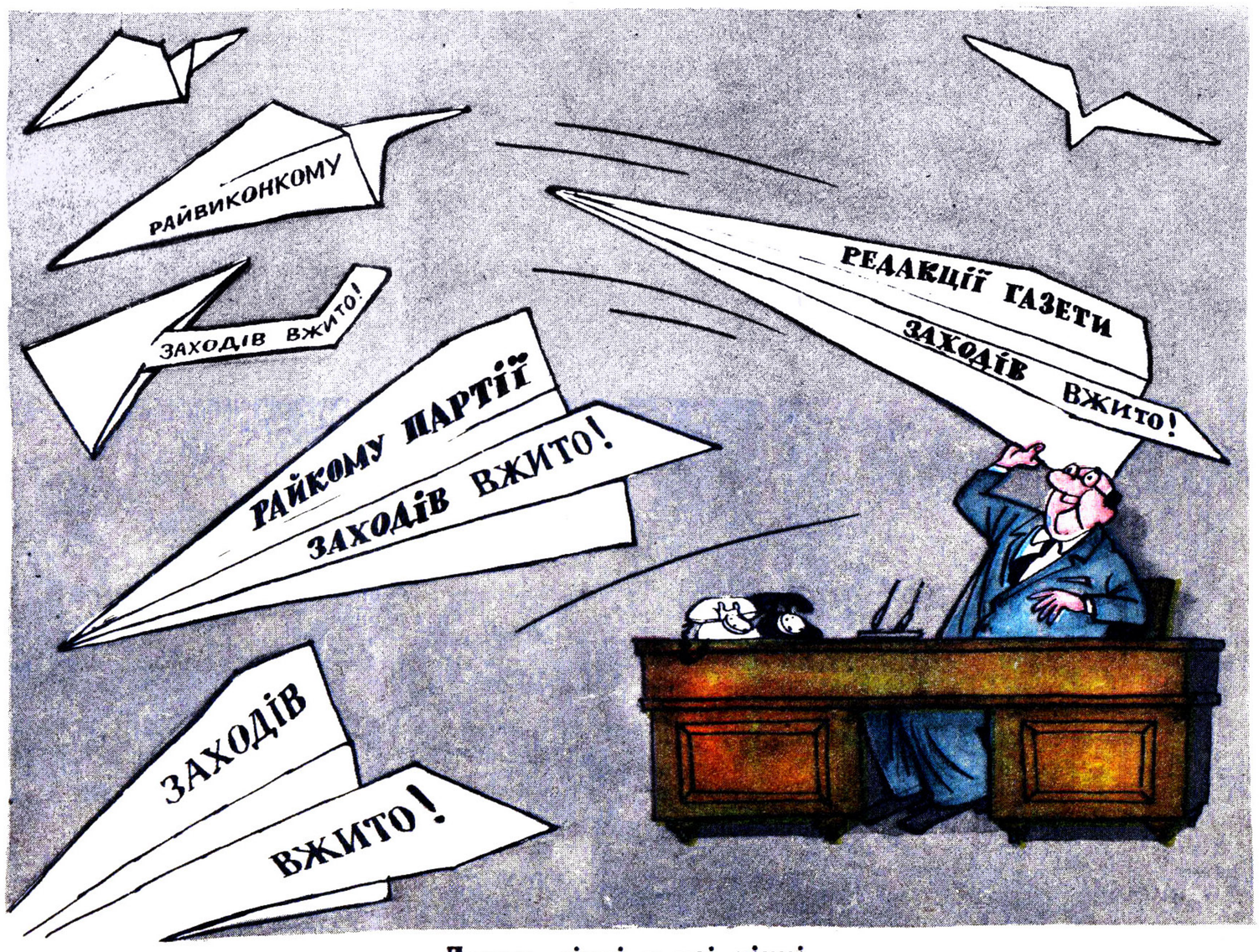

Летять гінці в усі кінці...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Новосілля з гарантією

Доля несправедлива. До одних вона посміхається лагідно, ніжно. Над іншими регоче жорстоко і ущипливо. Тому одним щастить у коханні, до одних ставиться поблажливо начальство, а іншим не таланить навіть у спортлото.

Купує такий нещасливець, скажімо, холодильник. Привозить його додому, а з нього не холодом віє, а паленою гумою тхне. Щойно придбане крісло-ліжко розпадається на складові частини. А остання новинка побуту — хатній комбайн для збивання коктейлів так чвиркає в усі боки, що може правити за пульверизатор для фарбування стін.

Та все ж запеклий нещасливець уперто вірить, що одного разу фортуна й до нього повернеться лицем. Що колись і йому пощастить у чомусь солідному, вагомому. Наприклад, з квартирою. Бо ж саме підходить його черга і ось-ось він стане господарем одно-двох- чи трикімнатного гніздечка.

Одного чудового дня він таки стає володарем ордера і — о довгождана мить! — заповітного ключа. Переступає поріг своєї оселі й хапається за голову. Виявляється, вікна не відчиняються, двері скособочені, підлога нагадує застиглі морські хвилі, а зі стелі так ллє, хоч бери та й душ приймай.

Тільки тепер господар нової квартири розуміє: усі попередні невезіння — дитячі іграшки. Що там несправний холодильник! Викликаєш майстра з ательє, і він робить гарантійний ремонт. Крісло-ліжко, врешті решт, здаєш назад у магазин. Несправний хатній комбайн повертаєш на завод.

А квартиру не візьмеш під пахву і не понесеш обмінювати у райвиконком.

Іде нещасливець до сусіда зліва — у того кімнати, як лялечки. Підіймається до сусіда поверхом вище — квартира хоч на виставку! Спускається поверхом нижче — і тут усе в порядку.

— Чому, чому мені так не повезло?! — патетично запитує нещасливець, який, припустимо, живе у місті Дніпропетровську. — Чому саме мені дісталася бракована квартира?

— Чому ж тільки вам? — заспокоює його керуючий трестом «Дніпрожитлобуд» т. Легенченко, гортаючи стоси скарг від мешканців будинків 18 «а», 18 «б», 18 «в», 18 «г» по вулиці Полігонній. (Вони вимагають поміняти двері у квартирах, прибрати кучугури будівельного сміття перед будинками. А ще висловлюють незадоволення тим, що крізь шви між стінами вода просочується).

— А декотрим ще більше не повезло, — підтверджує керуючий трестом «Дніпроміськбуд» т. Шакіров. — Тільки в мікрорайоні № 5 знайдете скільки завгодно друзів по нещастю. Наприклад, у багатьох квартирах будинків номер дев'ять і одинадцять осипається штукатурка, намокають стелі. На масиві «Сонячний» у кожній третій квартирі на стінах плями. Від дощу. А на новому масиві «Лоцманський» у новоселів не тільки бетонні шви протікають і паркетини стають дибки, а й, бува, віконні рами злітають із завісів. Тут на голови перехожих сиплеться облицювальна плитка...

Звичайно, від таких ось прикладів невезучий трохи заспокоюється. Все ж таки приємно усвідомлювати, що не тобі одному дістався нещасливий білет тобто ордер. А гуртом, як стверджує народна мудрість, легше й батька бити.

Тільки батьки міста, оті, які відають будівництвом, охоче видають невдоволеному новосельцеві безліч запевнень у своїй готовності виправляти та ще раз виправляти недоробки.

Вони заприсягаються, що усунуть їх, як тільки буде можливість, хоча добре розуміють, що можливості не буде.

І справді, звідки може взятися та можливість, коли за планом треба зводити нові будинки. А їх десятки і сотні. І планом тим зовсім не передбачено виправлення недоробок. Вважається, що недоробок бути не повинно.

Теоретично — звідки їм взятися! А практично? Припустимо, паркетник Петренко вчора гуляв на весіллі у брата. Паркетник Петренко був сьогодні, як то кажуть, не у формі. Тому-то — і хвилі на підлозі, і паркетини дибки стають.

А приймальна комісія оцінює якість будинку в цілому.

Оцінює, як диктант у школі: три-чотири помилки— маєш «задовільно». А три-чотири помилки — три-чотири квартири з недоробками випадуть при розподілі трьом-чотирьом новоселам, які негайно ж засядуть за скарги. Причому скарги цілком справедливі. Ображений новоселець стрясатиме ЖЕКи, управління, трести риторичним «чому?»

І справді: чому?

Чому пилососи, радіоли, електробритви і картоплечистки робляться у нас з гарантією? Якась недоробка і, будь ласка, — неси в найближчу майстерню: тобі безплатно відремонтують! Чому ж немає подібної гарантії на продукцію будівельників — квартири?

Скажімо, одержувала б людина ордер, а до нього гарантійний паспорт. І була б спокійна, бо знала б, що будь-який будівельний брак буде усунений протягом принаймні місяця.

До речі, подібні гарантійні паспорти почали було видавати київські будівельники. Тільки це начинання заглухло. Як глухне кожна не підтримана ініціатива.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

НА ЧАЙ

ГУМОРЕСКА

— Офіціанте, рахунок!

— Прошу. З вас рівно шістдесят карбованців.

— Скільки?!!

— П'ятдесят.

— Скільки?!

— Сорок.

— Скільки?

— Пробачте, тридцять.

— Ото ж то, дорогий. Нюх треба на клієнта мати — скільки з кого дерти. Так скільки?

— Двадцять п'ять.

— Тепер точно. Одначе ж і знахабніли ви тут, у «Пелюстку». Зрозуміло, не можна чекати милостей од клієнта, і все ж... Я от уже десять років у «Ромашці» — і то за одним рипом стільки не беру. Ну, бог із тобою — тримай шістдесят і не думай, що ми — з «Ромашки» — які-небудь скупердяги. Стривай, на ось іще десятку. На чай...

Анатолій НАУМОВ.

м. Донецьк.

Мал. Й. КОГАНА

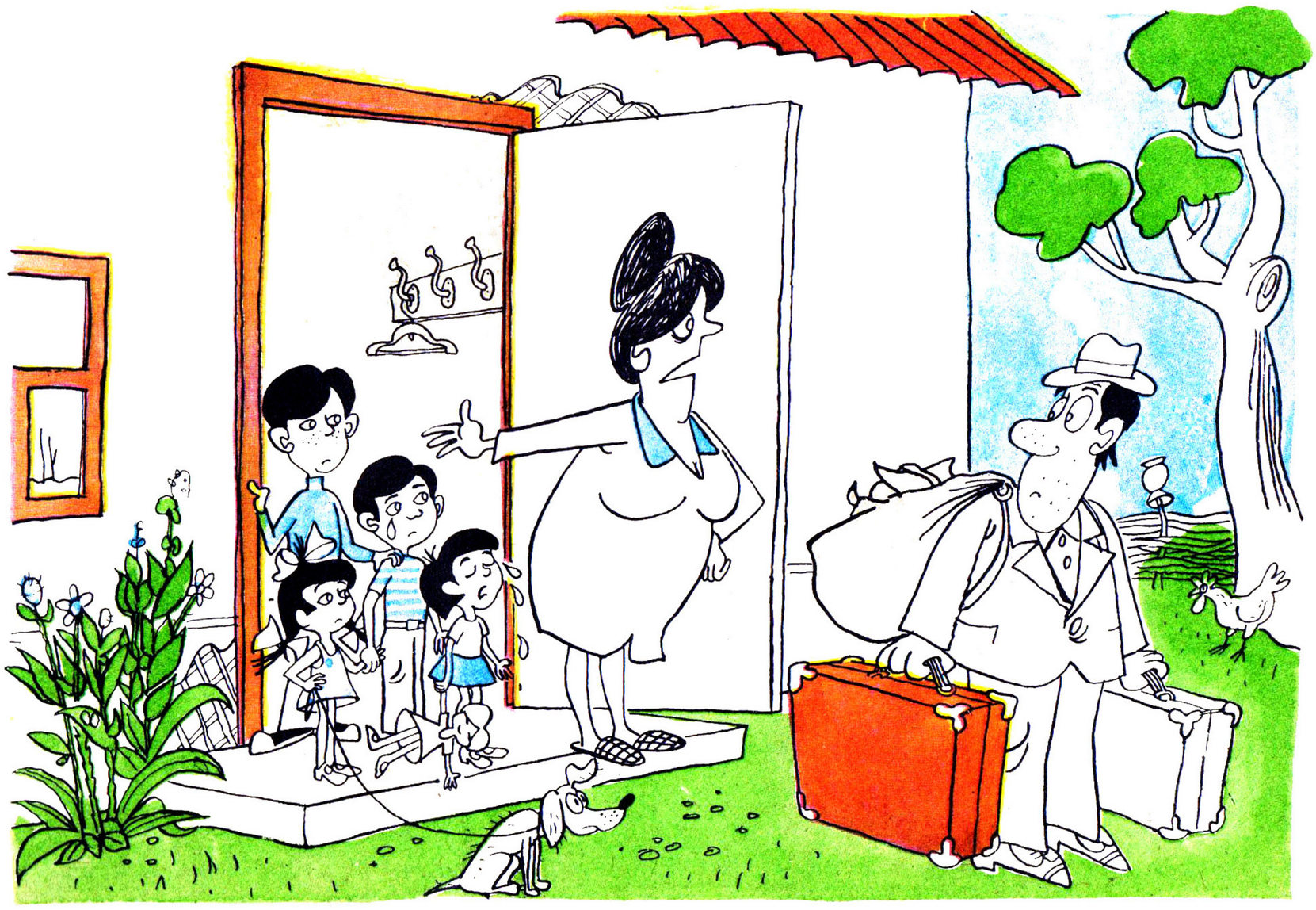

— І після цього ти стверджуєш, що в нас з тобою нема нічого спільного?!

Федір МАКІВЧУК

Сміємо і перчимо

ВИХІД ІЗ СТАНОВИЩА

Кабінет декана біологічного факультету. Стіл. За столом декан — худенький невеличкий професор із непорочним сократівським чолом, що гармонійно вписується у широку бліду лисину, а перед столом — студент третього курсу Кузьма Шаплик — атлетичної будови парубійко.

— То що ж мені робити, Степане Петровичу? — страдницьким голосом тягне Кузьма.

— А що там знову у вас стряслося?

— Та вп'ять позбавлено мене стипендії.

— І правильно позбавлено! За вами аж три академхвости тягнеться.

— А що ж мені тепер робити?

— А то вже ваш клопіт.

— Легко сказати «ваш клопіт»! Ви скажіть, що мені тепер робити?

— Треба добре вчитися, а не валяти дурня. Тоді й стипендію дадуть!

— А як же я можу добре вчитися, коли мене стипендії позбавлено.

— А коли не можете, то кидайте університет і йдіть учитися на бульдозериста. Силоньки вам не позичати!

— А чого це я піду на бульдозериста, коли я хочу бути біологом?

Декан починає зеленіти, але бере себе в руки й навіть переходить на дружелюбний тон.

— Слухайте, Кузю! Є прекрасний вихід із вашого важкого становища. Попросіть ректора, щоб перевели вас на хімічний факультет. Я вашу просьбу підтримаю обома руками.

— А що це мені дасть?

— Що дасть? А будете вже тоді морочити голову не мені, а деканові хімічного факультету.

ЩИРА ПОРАДА

Копай яму другому. Не лінуйся і копай! Копай у поті чола свого!

Пам'ятай: не пропаде твій труд важкий — та яма колись тобі самому пригодиться...

ІДИ ЗНАЙ, ДЕ ВПАДЕШ...

У вагоні метрополітену зустрів сьогодні знайомого керівника районного масштабу.

Осунувся, здав, на обличчі — болісна печать тяжкого суму.

— Що з вами? Ви наче з хреста знятий?

— Потерпів аварію...

— Де, яку аварію?

— Зняли з роботи й строгача впаяли.

— За що?

— За неправильну поведінку в побуті!

— Чого ж це ви такого накоїли?

— Пив та не закусював...

Ця сумна історія ще раз нагадує нам, що в кожнім ділі є своя технологія. А технологія — це дама серйозна й вона не любить, коли до неї повертаються спиною.

ТОЩО

Мій добрий приятель Петро Семенович Полукіпок майже за кожною фразою вживає слівце «тощо». Тому частенько викликає веселі посмішки у своїх співрозмовників навіть у тих випадках, коли мова йде про серйозні речі.

— Де це ви, Петре Семеновичу, пропадали, що вас так довго не видно було?

— Та два тижні грипував тощо.

Або:

— Був учора в Семенюти на іменинах тощо.

— Весело було?

— Дуже. Співали, танцювали, в лото грали тощо.

— Хто ж ще був у Семенюти?

— Сердюк з дружиною. Опанасенко з дружиною, Глевтяк з дружиною, Микитюк з дружиною, якась незнайома молода парочка тощо.

— Чим же вас пригощав Семенюта?

— Та все було. Був коньяк, була горілка, було вино тощо.

Але найсмішніше виходить у Полукіпка, коли він на когось сердиться:

— Ви доведете мене до інфаркту тощо! Ви ждете моєї смерті тощо!

ВИГУК НА СТАДІОНІ

(Звичайно, на адресу судді)

— Ей ти, дубина орехо-вая!

ДОСВІДЧЕНА КАДРА

— Дуже обидно й боляче, коли тебе знімають та ще й очі колять: «Бач, як розпасся на казьонних харчах!» — скаржився мені Микита Кикоть, коли його «висунули» з поста начальника главку міністерства на посаду директора районної контори «Гастрономторгу».

Повинен вам сказати, що Микита Кикоть належить до тієї категорії кадрів, які не з одної печі хліб їли. Його послужний список уже не вміщається у звичайний листок по обліку кадрів — доводиться вкладку робити.

Не зумів Кикоть вписатися і в роль директора «Гастрономторгу». І його змушені були висунути на пост директора ресторану «Кучеряві клени». Сердився Микита, бо й цього разу його кольнули: «Бач, яку сапатку наїв!», але діватися було нікуди — прийняв ресторан.

Прийняв і одразу пішов у підсобку. Комірник аж зблід, побачивши нового директора. «Ну, думає, зараз почне якусь перевірку». Але Кикоть і не думав щось перевіряти. Він роздягся до трусів, став на вагу й каже комірникові:

— Важ!

Той від подиву знизав плечима, але зважив.

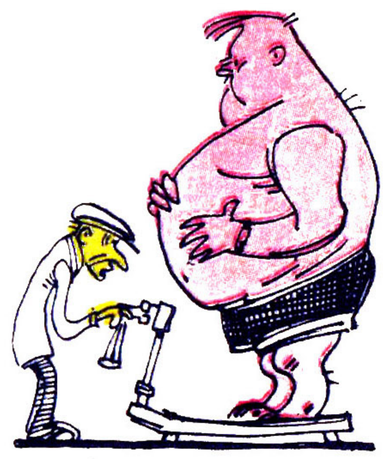

— Скільки? — питає Кикоть.

— 112 кілограмів.

— Запиши. Так і запиши в книгу — «вага нетто 112 кілограм» і дивись, щоб ніде ця книга не ділася!

— А то ж нащо? — питає зовсім спантеличений комірник.

— «Нащо, нащо!» Треба! Як будуть виганяти, то щоб не казали, що розпасся на ваших харчах.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

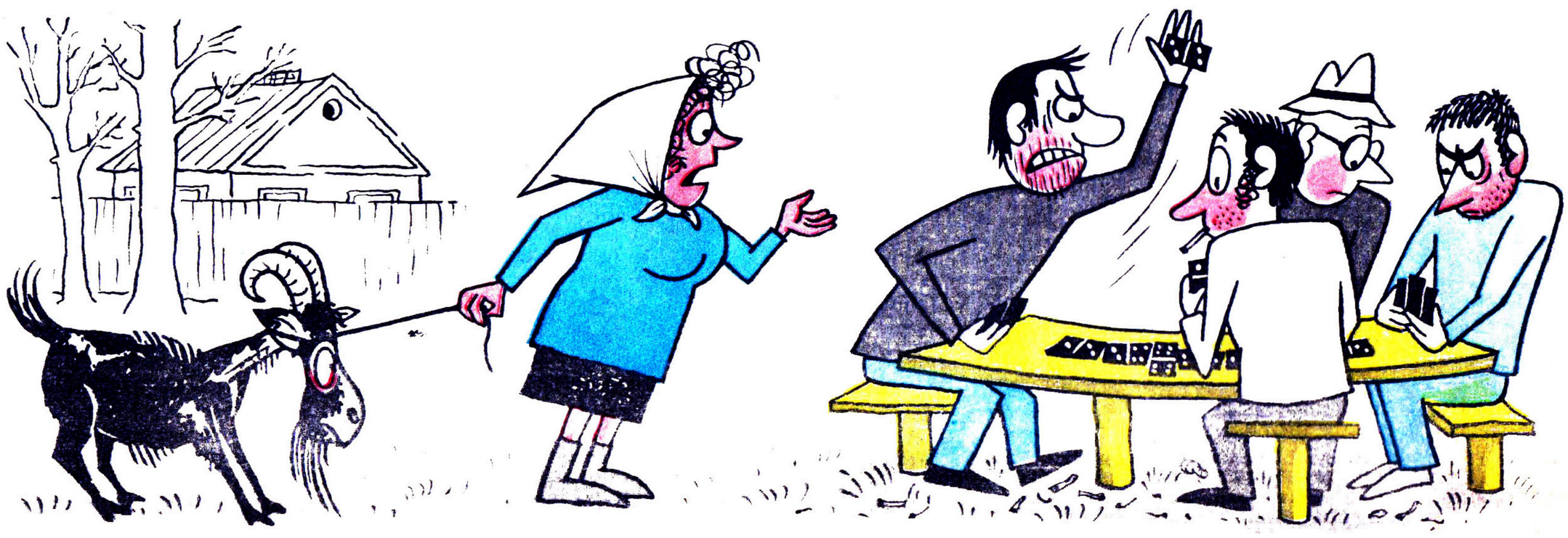

— Синочки, хто тут із вас козла забиває? Всю капусту на городі переколошматив, гемонський!

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Такого гарного відвідувача позбулися на цілих п'ятнадцять діб.

ПРИЄМНО ОСВІЖИТИСЯ!

Товариш Януліс відкрутив крани і став під прохолодний душ Як гарно отак освіжитися! Зарядка бадьорістю на весь день...

Витираючись волохатим рушником, товариш Януліс чомусь згадав про лист групи бердичівських громадян, який йому переслали з Міністерства комунального господарства республіки для вжиття заходів. Справді, неподобство: двадцять років, як заселили люди будинок, а в одному з під'їздів ще й досі не працює ні водопровід, ні каналізація. Ванни і труби, привезені для монтажу, звалено просто в квартири, а люди бігають по воду до водорозбірної колонки на сусідню вулицю... Два роки тому перейшов цей будинок з-під відання солодового заводу в міськкомунгосп — та як заводська адміністрація на це діло крізь зуби чвиркала, так тепер чвиркають і комунальники. А в квартирах же — пенсіонери, малі діти...

Товариш Януліс, прочитавши цей лист, того ж таки дня, пам'ятається, дав розпорядження завідуючому Бердичівським міськкомунгоспом І. І. Чернишу змонтувати водопровід і каналізацію в тих квартирах.

...Вийшовши з ванни, товариш Януліс швидко поснідав і вже за якихось півгодини впевненим енергійним рухом відчинив двері свого кабінету з табличкою. «Начальник обласного житлового управління».

— Вам лист, — сказала секретарка.

Товариш Януліс розірвав конверт. Що таке?.. Знову ці бердичівські громадяни! Шевчук, Прапро, Виговська та інші... Пишуть, що вже два місяці минуло, як їм обіцяно воду й каналізацію, а й досі ніхто ні кує, ні меле...

— Ну, це вже зовсім безпардонно! — вигукнув начальник управління і натис кнопку. Ввійшла секретарка.

— Надрукуйте відповідь.

Секретарка вийшла, й за мить весело заторохтіла машинка.

«Як Вам уже повідомлялося. — друкувала секретарка, — Бердичівському міському відділу комунального господарства дано вказівку виконати роботи по влаштуванню водопроводу і каналізації в будинку № 26/2 по вул. Леніна м. Бердичева. В даний час за замовленням Бердичівського міськкомунгоспу закінчується виготовлення техдокументації на ці роботи».

Підписавши відповідь, начальник управління ще раз обурено покрутив головою: ну й безпардонна публіка ці пожильці! Двадцять років чекали, а тепер і двох місяців потерпіти не можуть...

Увечері товариш Януліс із насолодою занурив своє тіло у теплу ванну. Приємно перед сном освіжитися!

Стояв липень 1972 року...

В. БОЙКО.

P.S. Цю історію річної давності ми тому вирішили переповісти, що ні прохолодний душ, ані тепла ванна, здається, вже не освіжають її у пам'яті т. Януліса. А бердичівські громадяни з будинку № 26/2 більше не наважуються поцікавитися безпосередньо у т. Януліса, у якому ж, приблизно, десятиріччі їм нарешті обладнають ванни і санвузли. Бояться викликати у нього новий спалах обурення і одержати відповідь, яка починатиметься словами: «Як вам уже повідомлялося...»

В. Б.

Житомирська область.

Довіряйте — перевіряйте

ГУМОРЕСКА

Я увійшов до магазину самообслуговування. І за хвилину попрямував до виходу. Праворуч від дверей за касовим апаратом сиділа повновида рум'яна жіночка.

— У вас що? — вона підвела на мене великі блакитні очі.

Розстебнувши портфель, я почав мовчки викладати перед нею зошити, книжки, загорнутий у вчорашню газету пакунок (дружина потурбувалася про мій обід) і навіть кілька каштанів, підібраних на вулиці.

— Бачите? Тут нічого немає, — я простягнув їй порожній портфель.— Можете навіть помацати.

— Навіщо? — червоніючи по самі вуха, запитала вона. — Ми вам віримо.

— Е-е, — протяг я, — довіряти, звичайно, треба, але й перевіряти теж. Самі знаєте, який тепер народ пішов — поцупить і не вибачиться.

Тим часом я, не поспішаючи, склав речі у портфель, після чого застебнув його і поставив на підлогу.

— Тепер перевіримо кишені, — рішуче заявив я і почав витягати носовички й авторучки, документи й відірвані гудзики. Нарешті, переповнений почуттям власної гідності, вивернув кишені.

— І тут нічого!

Потім зняв піджак.

— Констатуємо: і під піджаком нічого не виявлено.

Я взявся за пасок, розстебнув пряжку. І раптом почув розпачливий зойк: блакитні очі касирки закотилися за темносині хмарки вій...

— Що з вами? — злякався я.

— Води, — ледь чутно прошепотіла вона.

Я схопив із полиці пляшку лимонаду, збив об кут столу металеву затичку...

Коли я вийшов із магазину, на серці було легко і радісно.

Помацав задню кишеню й задоволено посміхнувся — чвертка «Екстри» була на місці.

Е. КАМІНСЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одна жінка вирішила зварити зелений борщ. Купила вона банку консервованого щавлю і частину його вкинула в окріп. Яке ж було її здивування, коли вона побачила в каструлі замість щавлю... солому. З етикетки на банці стало відомо, що «Щавель консервований» виготовили працівники Львівської овочевої фабрики. Про це розповідалося в замітці «Борщ із соломи» («Перець» № 7 за 1973 р.).

Голова Львівського міського комітету народного контролю т. Мірошник повідомив редакцію, що за порушення технології виготовлення продукції начальника цеху переробки т. Макарова з посади звільнено. На працівників лабораторії накладено адміністративні стягнення.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Це правда, Петре, що в деяких країнах жаби вважаються делікатесом?

Дали перцю!

Завідуючий магазином у селі Мшанець Козятинського району Мельник Ф. Ф. був напрочуд чемним працівником. Отак дивиться у вічі покупцеві, привітно посміхається і тут же, на очах, обважує його чи обраховує. Сердився Мельник лише тоді, коли йому робили зауваження чи псячили за безсоромне здирство. Сердився, але норову свого не міняв. Жителі села, пересвідчившись, що самими зауваженнями завмага не перевиховають, написали лист до редакції «Перця».

Із Вінницької облспоживспілки повідомили, що за порушення правил радянської торгівлі Мельника Ф. Ф. з посади завідуючого магазином знято.

Борис ПОЛІЩУК

Театр Перця

Нема лиха без добра

Дійові особи:

Данило Іванович — директор бази.
Зоя Володимирівна — секретарка.
Незнайомець.

Кабінет. У ньому шафи для одягу та книг, сейф, стільці. За столом — Данило Іванович проглядає папери.

СЕКРЕТАРКА (прочиняє двері). Можна, Даниле Івановичу?

ДИРЕКТОР. Ну, що там?..

СЕКРЕТАРКА (схвильовано). І де це лихо на нас береться?

ДИРЕКТОР. Знову Мельник написав скаргу? От тип! Скоро до інфаркту доведе!

СЕКРЕТАРКА. Як побачила, то аж дух перехопило. Недаремно мені цілу ніч гарбузи снилися. І на тину висять, і на яблуні. А один отакенний...

ДИРЕКТОР. Заждіть із своїми гарбузами. Скажіть толком, що трапилось?

СЕКРЕТАРКА. До нас приїхав з області ревізор.

ДИРЕКТОР (заклопотано). Чого ж це його принесло?

СЕКРЕТАРКА. Не знаю. Хіба ж відгадаєш, що в нього на думці!

ДИРЕКТОР. Бухгалтерію чи склади перевіряє?

СЕКРЕТАРКА. Поки що в коридорі стоїть і до всього придивляється.

ДИРЕКТОР. Може, то який відвідувач?

СЕКРЕТАРКА. Та ні. Хіба ж по ньому не видно! Плащ, капелюх, портфель. Стоїть за стендом, ніби читає газету, а сам поглядає скоса та все на вус мотає.

ДИРЕКТОР. Як підеться на лихо, то щось таки намотає. З ревізією жарти кепські.

СЕКРЕТАРКА. Атож. Недаремно мені гарбузи снилися. І на хліві, і на сливі. А один отакенний...

ДИРЕКТОР (відмахується). Знову за рибу гроші! Та навіщо мені ваші гарбузи? І без них голова йде обертом. Молодий той ревізор чи старий?

СЕКРЕТАРКА. Молодий. Але, видно, моторний. Так очима й пряде, так і пряде...

ДИРЕКТОР. Що ж його робити?

СЕКРЕТАРКА (знизує плечима). Хто його знає... Може, повести його в ресторан?

ДИРЕКТОР. Он торік завідуючий заготконторою повів, то й роботи позбувся. Треба щось інше придумати.

СЕКРЕТАРКА. А може, поки він там озиратиметься, ви щось устигнете зробити? Говорив же на зборах Мельник, що в нас люди не на місці... Товарознавців критикував.

ДИРЕКТОР (чухає лоба). Так, так. Це ідея. Ото з товарознавців і почнемо. Сідайте до столу. Пишіть: наказ номер вісімдесят сім.

СЕКРЕТАРКА (пише). Є.

ДИРЕКТОР (диктує). Перевести з посади молодшого товарознавця на посаду старшого Лисенко Ольгу Панасівну.

СЕКРЕТАРКА (пише). На посаду старшого... Лисенко. Записала.

ДИРЕКТОР (диктує). А з посади старшого на посаду молодшого товарознавця перевести Іванчук Марію Семенівну.

СЕКРЕТАРКА (здивовано). Ви, мабуть, помилилися?

ДИРЕКТОР. Все правильно.

СЕКРЕТАРКА. То ж ваша теща!

ДИРЕКТОР. Вдома вона, може, й теща, а на роботі вона підлегла...

СЕКРЕТАРКА. Та воно ж якось не того...

ДИРЕКТОР. Ольгу Панасівну вже давно час підвищити в посаді...

СЕКРЕТАРКА. Воно то так, але ж...

ДИРЕКТОР (незадоволено). Написали?

СЕКРЕТАРКА. Та пишу вже. (Пише). На посаду молодшого товарознавця... Іванчук...

ДИРЕКТОР. От одну справу й вирішили. (Підписує наказ). Негайно ознайомте з наказом Марію Семенівну та Ольгу Панасівну.

СЕКРЕТАРКА. Я миттю. (Виходить).

ДИРЕКТОР (ходить по кабінету, тре пальцями підборіддя). Що ж іще? Що б його придумати?

Дзвонить телефон.

ДИРЕКТОР (бере трубку). Слухаю! Привіт, Яринко! Шерстяну кофту? З білим поясочком? Коло шиї? Зрозумів. Недавно бачив такі в універмазі. Навідуйся туди, може, й купиш. Що? Які можуть бути жарти? Ти ж сама знаєш, що на базі заборонено торгувати. Для сестри можна? Ні, голубко, порядок є порядок. То було раніше, а тепер усе! Зав'язано! Як ти сказала? Лопух? При чому тут лопух? Поклала трубку... От і почалися пригоди. Це вже не розмовлятиме зі мною... Ну й нехай...

Заходить секретарка.

ДИРЕКТОР. Ознайомили?

СЕКРЕТАРКА. Ознайомила,

ДИРЕКТОР. Ну й як?

СЕКРЕТАРКА (ніяковіє). Та...

ДИРЕКТОР. Що «та»?

СЕКРЕТАРКА. Марія Семенівна незадоволена.

ДИРЕКТОР. Що ж вона сказала?

СЕКРЕТАРКА. Сказала: «Подумаєш, начальник... Ось я йому вдома покажу реорганізацію!»

ДИРЕКТОР (кашляє). Кгм. А той... Ревізор той ще не пішов?

СЕКРЕТАРКА. Стоїть і не зводить із приймальні очей.

ДИРЕКТОР. Ото халепа!

СЕКРЕТАРКА. Недаремно мені гарбузи снилися. Де не ступну, там і гарбуз. А один отакенний...

ДИРЕКТОР. Та перестаньте зі своїми гарбузами. (Встає з-за столу, ходить по кабінету). Краще той... Скажіть, що таке лопух?

СЕКРЕТАРКА. То ви ж знаєте. Ними он весь стадіон заріс.

ДИРЕКТОР. Я не про те. Що означає, коли так кажуть на людину?

СЕКРЕТАРКА (хіхікає). Це отаке собі з розвішеними вухами... Далі власного носа не бачить... Одне слово, ні риба, ні м'ясо...

ДИРЕКТОР (ніби проковтнув кислицю). З-зрозуміло...

СЕКРЕТАРКА (подає папірець). Даниле Івановичу, може, підпишете ось цю заяву, бо ревізор як побачить, то не оберемося лиха?

ДИРЕКТОР (бере папірець, читає). То її ж іще два тижні тому мав підписати Іван Петрович?!

СЕКРЕТАРКА (мнеться). Самі розумієте, роботи багато, не встиг...

ДИРЕКТОР (сердито). У буфет він щодня встигає, а заяву підписати не встиг! Ось я йому покажу! Пишіть негайно наказ!

СЕКРЕТАРКА (сідає за стіл). Слухаю вас.

ДИРЕКТОР. (диктує). За зволікання розгляду заяв, бюрократичне ставлення до своїх обов'язків Муху Івана Петровича суворо попередити...

СЕКРЕТАРКА. Може б, того. Все-таки мій чоловік...

ДИРЕКТОР. Чоловік, кажете?

СЕКРЕТАРКА. Чоловік.

ДИРЕКТОР. Тоді пишіть: оголосити товаришеві Мусі догану. Записали?

СЕКРЕТАРКА (знехотя). Та пишу вже... Товаришеві... Догану... (Сама до себе). Ось тобі, Іване, й гарбузи...

ДИРЕКТОР (сердито). Я наведу в цій організації порядок! Щоб мені ото за когось червоніти? Не вийде! А тепер пишіть далі (диктує): за сумлінну роботу преміювати п'ятдесятьма карбованцями Мельника Василя Захаровича...

СЕКРЕТАРКА (здивовано). Він же скаржився! Неприємності через нього були... Самі казали, що до інфаркту доведе...

ДИРЕКТОР. Правильно робив. Принциповий і діловий товариш!

СЕКРЕТАРКА (знизує плечима). Вам видніше. (Пише). Мельника... П'ятдесятьма карбованцями...

ДИРЕКТОР (диктує). А товариша Божка Михайла Григоровича за продаж зі складу товарів перевести в кочегарку.

СЕКРЕТАРКА (здивовано дивиться на директора). Е-е-е...

ДИРЕКТОР. В чому справа?

СЕКРЕТАРКА. Божко ж ваш кум...

ДИРЕКТОР. До кума й вимоги більші. Буде наука для інших. Записали?

СЕКРЕТАРКА. Та пишу. Товариша Божка... в кочегарку. (Сама до себе). Бідний чоловік, що ж він там робитиме? Вдома й за холодну воду не брався.

ДИРЕКТОР. От і все! А тепер кличте ревізора. (Розписується у книзі наказів).

СЕКРЕТАРКА. Я зараз. (Виходить).

Заходить незнайомець, за ним секретарка.

ДИРЕКТОР (іде назустріч). Ми знаємо, хто ви, і тому...

НЕЗНАЙОМЕЦЬ (злякано оглядається на всі боки, а потім падає на коліна). Пожалійте! Не треба!

ДИРЕКТОР (спантеличено). Що не треба?

НЕЗНАЙОМЕЦЬ. Благаю вас, не виказуйте мене! Я ледве втік од них. Вони ж мене обпатрають!

ДИРЕКТОР. Хто? Що ви мелете?

НЕЗНАЙОМЕЦЬ. Мої дві перші дружини! Он вони шукають мене на вулиці. Я їм три роки не платив аліментів,

ДИРЕКТОР І СЕКРЕТАРКА (в один голос). То ви той...

НЕЗНАЙОМЕЦЬ. Той! Григорій Пуцвірок. Про мене в газеті писали. Пожалійте!

Завіса.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Подекуди передовиків виробництва так завантажують всілякими громадськими дорученнями, що їм і працювати ніколи.
З листа до редакції.

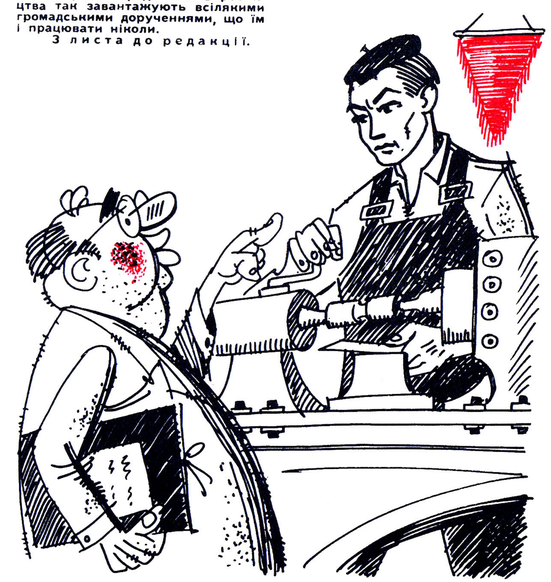

— Василю Петровичу, зупиняйте верстат, бо о десятій ви маєте вітати зліт юннатів, о другій — зустрічаєте артистів, що приїхали до нас на гастролі, о четвертій — ваша промова на закладанні будинку...

Сатиричні мініатюри

НЕ БУЛО БІДИ...

— Тепле пиво, — витер піну
На губах Панас, —
Не знав, гроші де подіну,
Та зайшов до вас.

— В бочці тепле?! Схаменіться!
Не було б біди...
Я ж відро води з криниці
Бухнула туди!

Валентин ПИСАНСЬКИЙ.

ВЕЛИКА СІМЕЙКА

Гнат хвалився: — Двох синів,
Як орлів, кохаю!
Тож працюєм день при дні
Я й дружина Рая:
Нагодуй та одягни,
Їх четвірко ж в хаті!..
— Ти ж казав, що два сини?..
— Два, але — жонаті!

Кость МИХЕЇВ.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

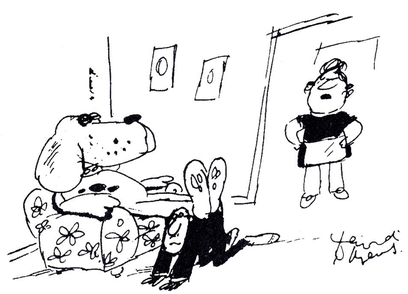

— Розбестив того пса...
«Панч». Лондон.

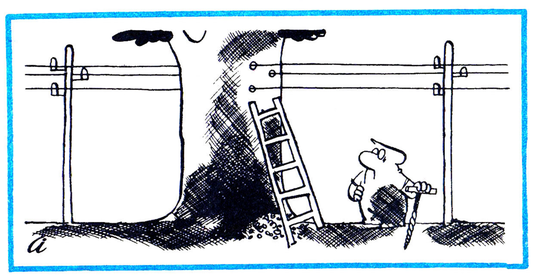

Без слів.
«Дикобраз». Прага.

— Я неписьменний, лікарю...
«Правда». Братіслава.

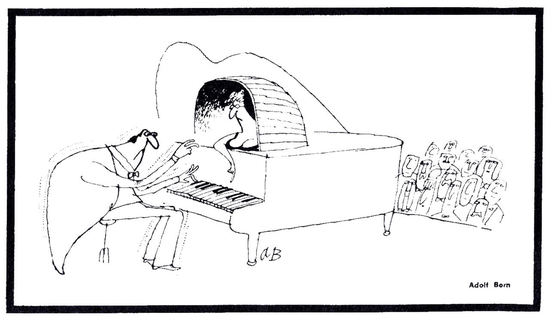

Без слів.
«Дикобраз». Прага.

Без слів.
«Стършел». Софія.

Анатолій БОРТНЯК

Із циклу «Той світ»

«ІДЕАЛЬНІ» ТЮРМИ

«Будь-яка цивілізована країна світу була б рада мати такі сучасні тюремні заклади, як у нас... Умови тут ідеальні».

Із заяви міністра юстиції Греції Ангелоса Цукаласа.

Де надійніші мури, як ці,
що поставлені — наче навіки?

З найміцніших металів — ланці
і кийки — ніби змії новітні.

Тільки ж правди гукати дарма:
не почують, хоч крикніть ви всоте.
Ідеальна, звичайно, тюрма —
для людей ідеалів високих.

Ось ведуть сюди групу нових,
звинувачених в поглядах лівих.
На зап'ястях наручники в них,
мов браслети в прадавніх еллінів.

Всюди — мороку влада німа.
Всюди тюрми: та — близько, та — далі...
Показова тут кожна тюрма —
ідеальні вони, ідеальні!

Ідеальні — як сіра зола,
ідеальні у праху, у тліні.
Ідеальні — у вияві зла,
у потворнім фашистськім творінні.

ГРА

У Сполучених Штатах масово випускають для дітей іграшкові гільйотини, шибениці і різні пристрої для катувань.

Весела гра, дотепна гра,
потіха для дитини,
що тягне збуджено — ура! —
ляльок до гільйотини.

У самозреченій журі,
затиснуті в закови,
вони — як смертники живі,
хоч поки — іграшкові.

В душі дитячій хижа лють,
упертість в ній затята.
І вже кривавими стають
рожеві пальченята.

Поглянув, вимкнувши хокей,
на гру синочка тато:
— Все дуже правильно, о'кей!
Він грається у ката...

Туман у хлопчика в очах,
як ніби він упився.
О ні, не грається хлопчак,
а вчиться на убивцю.

Шалений світ — за стрітом стріт,
за вбивством — авантюра...
І магазин «Дитячий світ» —
його ж мініатюра.

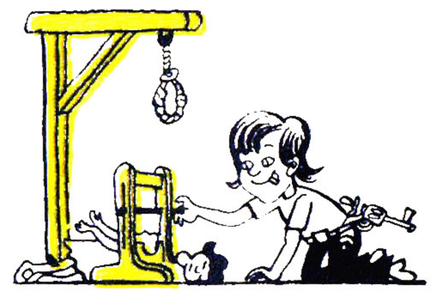

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Осел: — Прошу відпустити мене на творчу роботу...

Про всяк випадок

Кому не відома поговірка «мовчання-золото»? Мабуть, усім. Принаймні у нас складається таке враження, що керуючий Комарівським відділенням «Сільгосптехніки» Чернігівської області її знає.

А от директор київського заводу, того самого заводу, що знамениті «Славутичі» випускає, очевидно, знає іншу поговірку: «Мовчи, глуха, менше гріха».

Як би там не було, але судячи з тих листів, що надійшли до редакції, згадані товариші таки знають ці поговірки: мовчать і ні на що не реагують. Бережуть нерви.

А от про товаришів із Слабинського сільського споживчого товариства Чернігівського району Чернігівської області цього уже сказати не можна. Тут люди гарячкуваті. Не мовчать, а пишуть. Пишуть у «Сільгосптехніку», пишуть у Чернігів, пишуть нам. Пишуть, що ще в грудні 1972 року їхнє сільське споживче товариство відправило до «Сільгосптехніки» на ремонт трактор «Т-40 «А». Здали той трактор і взамін отримали відповідний документ під номером 304.

Здали, так чекайте. Відремонтують трактор, пришлють якесь повідомлення. Приїдете, заберете. Ну, не в цьому році, на той рік. Не встигнуть на той, через рік пришлють. Треба ж зрозуміти і комарівців. Може, в них там якісь об'єктивні причини. Може, у Комарівському відділенні «Сільгосптехніки» цю марку тракторів не навчилися ремонтувати. Може, вони спеціалізуються тільки на «Беларусях» чи на «ДТ-54».

Так чого на комарівців скаржитися? Обзивати керуючого бюрократом. Мовляв, хоч би слово написав, хоча б відгукнувся. А він мовчить. А може, людина зайнята. Керуючому, може, ніколи вгору глянути, а вони, бач, від нього вимагають на листи відповідей.

Або взяти того ж таки директора київського заводу. Він ще довше мовчить, ніж керуючий із Комарівського відділення «Сільгосптехніки». Мовчить з березня 1971 року. Саме цього місяця і цього року Ружинський коопунівермаг (Житомирщина) відправив залізницею на завод телевізор «Славутич». Телевізор відправив, а квитанцію за номером 801167 у себе залишив. Так от, коопунівермаг теж цікавиться, чого директор солідного київського заводу ось уже два роки (у березні минуло) мовчить, як телевізор, не підключений до електромережі.

Чого він не відповідає ні на листи, ні на телеграми? Ми за нього скажемо: не відповідає, бо, певне, часу не має. Може, йому такий телевізор попався, що вже й на самому заводі дивуються, як його склали і в світ пустили. Тепер розібрали, а скласти не можуть. Може, його тепер сам директор узявся складати. А може, в них таких телевізорів маса. Може, їм з усіх-усюд такі телевізори присилають. Що ж, усім писати?

Та й навіщо, шановні товариші, вам здалися ті відповіді? Вам же не вони потрібні, а відремонтовані речі. Так? Так. От про це й пишіть. Конкретно і ясно: «Коли ж вони, бюрократи, пришлють нам наші агрегати?»

Може, це й вплине. Може, колись і пришлють. Гадаємо, заодно не забудуть їх і відремонтувати. Про всяк випадок. Щоб знову скарг не розводити. Бо папір, хоч і багато чого терпить, але ж і його треба економити.

О. ЧОРНОГУЗ.

Столиця ж байки — Кам'янець!

Признаюся одразу ж і привселюдно: согрішив — те, що столиця байки — Кам'янець, не мною сказано, то я чуже взяв.

Уперше ж сказав це (та й не тільки сказав, а й написав та ще й надрукував) поет-сатирик Сергій Воскрекасенко. Отак сказав:

В нас байкарі є хлопці й молодиці,
Але не кожен з них в цім жанрі молодець.
Хоч і живуть вони у Києві, в столиці...
Столиця ж байки на Вкраїні —
Кам'янець!

Сказано, як бачите, і доладно, і — ладно. Доладно, бо в риму сказано, ладно, бо — правду сказано.

І як же воно так склалося, що Кам'янець-Подільський, місто, яке тепер і серед столиць обласного масштабу не числиться, доскочило республіканського столичного рангу, потрапило в столиці цілого літературного жанру — байки. Як же, значить, воно так сталося та з чого почалося.

А почалося з того, що вісімдесят літ тому, а точніше — 26 вересня 1893 року у родині Годованців народився синочок, якого батьки Микитою поіменували і який тепер багатьом шанувальникам дотепного та гострого слова відомий як славний байкар Микита Павлович Годованець. Народився він, щоправда, не в Кам'янці-Подільському, а в с. Вікнині на Вінниччині, але міцно на ноги став — як байкар — саме в Кам'янці-Подільському. Звідси й у літературу вирушив.

На початку цієї дороги його зустріла та поблагословила чудова людина. Сам Микита Павлович про це так згадує:

— Перша моя байка, що побачила широкий світ, звалася «Образливий Максим». Якось іду я вулицею Кам'янця-Подільського, і зустрічає мене незнайома людина з усміхненим лицем і розумними очима. «Це ви, — питає, — Годованець, автор байки «Образливий Максим»? — «Я» — кажу. — «Гарна байка. У вас є талант байкаря. Ця байка увійде у фонд української байкарської літератури». — «Навряд» — кажу. — «А я вас запевняю — увійде».

Я тоді так і не спитав, хто він. А пізніше побачив цю усміхнену людину знову. Питаю сусіда: «Ви, часом, не знаєте, хто це?» — «Знаю, — відповідає сусід, — і добре знаю. Це — Остап Вишня»...

...Сидимо ми під крислатою грушею у кучерявому садку Кам'янця-Подільського та й отак собі бесідуємо. Признаюся — то лівим, то правим оком крадькома позираю на патріарха української радянської байки Микиту Годованця і думаю-гадаю: звідки в цій скромній, вельми симпатичній людині іскристо-спопеляюча сатира?

— Народ — то найперший наш учитель, — каже Годованець. — А опріч нього — моїми вчителями були і, звісно, залишаються Тарас Шевченко, Іван Крилов, Леонід Глібов... У них вчився і вчуся, як прислухатися до мудрості народної і як творити в ім'я народу і для народу. Вчуся вимогливості до себе.

І таки правда: Годованець дуже вимогливий до себе, до своєї творчості. Він — уже сам літератор-учитель — і перед братом по перу ставив і ставить безкомпромісну вимогу — вчися! Міси так, щоб із тебе сім потів збігло. Написав, — прочитай і, коли треба, не бійся сам собі сказати: «Ех, дорогенький, — не вивершив! Починай знову з неослабною силою до рядків припадати, поетичні стоги невтомно стогувати»...

Шістдесят років чарівник байкарського слова Микита Годованець у своїх дотепних творах сміливо таврує носіїв усілякого зла... Ювеналовим бичем стьобає й викриває шкурників, хапуг, зазнайок, лицемірів та інших малосимпатичних типів. Виводить їх на чисту воду й каже читачам: «Ніколи не будьте такими. Завжди будьте чесними, працьовитими, скромними!»

Щедрий талант Микити Годованця подарував радянському читачеві перелицьоване на українську мову древнє грецьке та римське байкарство, твори стародавніх європейських байкарів.

Близько тисячі мудрочудесних байок Микита Годованець витяг із глибини віків, опрацювавши їх своїм гостродаровитим пером.

Чудовий майстер ідейно-цілеспрямованого, високохудожнього сміху видав десятки книг іскрометного гумору та сатири...

На закінчення хочу скористатися нагодою та мовити кілька слів до самого ювіляра:

— Знаю, що в день Вашого славного вісімдесятиріччя, шановний Микито Павловичу, хата Ваша буде засипана квітами від удячних шанувальників таланту Вашого. Буде вона повна друзів. Усі, звичайно, не прийдуть — просто оселя усіх не вмістить, бо ім'я тим друзям — легіон! Але усі вони — і ті, що власною персоною до вас завітають, і ті, що не зможуть зробити цього, — щиро бажають Вам: «Будьте, на втіху нам, при доброму здоров'ї! Трудіться довгі роки на користь нашої літератури радянської на радість народу нашого»!

А я до цих побажань усією душею та серцем приєднуюся —

Олександр КОВІНЬКА.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

Найстаріший байкар
Микита ГОДОВАНЕЦЬ
(З нагоди його першого 80-річчя)

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Від редакції:

У свою чергу, весь перчанський колектив вітає корифея української радянської байки Микиту Павловича Годованця і обома руками голосує за ті щирі побажання, які висловив отут Олександр Іванович Ковінька — другий корифей української радянської гумористики.

Подаємо дві байки Микити Годованця

ВАСИЛИК

В один погожий день
Василик Чередник
Безслідно зник.
Шукали хлопця — не найшли ніде.
Матуся плаче, батенько лютує:
— Мерзотник: Чоботи в дорозі пошматує!..
Аж ось верта дитина люба,
А батько — хап його за чуба:
— Я так і знав!
Взуття до цурки доконав?!
— Ні, таточку, — син каже, сміючись, —
Я був дурний колись,
А зараз — в мене сам повчись!
Бувало їдуть по дорозі, —
Я вже, дивись, на возі, —
Гарненько примощуся ззаду,
Під'їду й калача з торбини вкраду.
Так і проїхав я світи,
Не довелось багато йти.
Не віриш? Глянь: там чоботи в торбині,
Новісінькі, немов з крамниці нині!

Василики у нас не вивелися й досі —
Нахабні, хитрі, ловкачі —
І пробиваються по життьовій дорозі
На нашім возі,
Ще й крадуть наші калачі.

Хрін і морква

З городу овоч принесли у хату —
Веселу Моркву й Хрін сумний.
«Чого б то, — каже Морква, — сумувати?
Ти скоро на столі візьмешся старшувати,
Ти поміж нами головний,
Тебе у хаті всі боялись досі:
Аж піт на лоб впаде рясний,
Як свердликом закрутиш в носі».
— Ех, Морковко! Сумую недарма:
Гризе мене печаль німа! —
Хрін одмовляє сумовито. —
Щоб я не бив у ніс сердито,
Підлив смачних майстри
(Хитренькі, обережні, лихо їх бери!)
До Хріну цукру додають
і ллють
Туди
Води.

Сатирики! Цю чарку п'ю до вас:
Ви не робіть із хріну квас!
Хай з хріну вашого, ще більш ніж досі,
Б'є піт рясний і свердлом крутить в носі!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

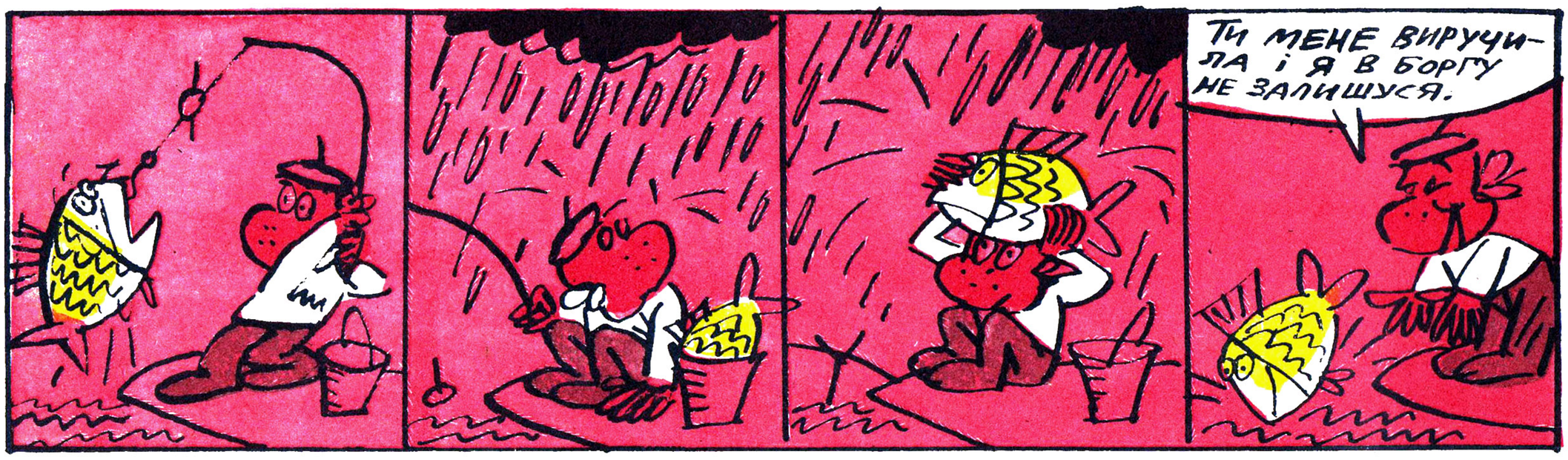

ВАГОН І ДЯТЕЛ

«Тук-тук, тук-тук,
Тук-тук, тук-тук —
Коліс вагонних перестук,
Вагон наш їде без упину...»
Це вірш читає тато сину.
Синок питає раптом тата:
— Вагон — те ж саме,
Що і дятел?..

ХТО ЯК БУДУЄ

В дитсадочку Алла
Дім побудувала.
Двері,
Вікна,
Димохід...
Будівельнику — п'ять літ.

Збудував Єгорко дім —
Ні дверей,
Ні вікон в нім...
А цьому ж Єгору
Йти до школи скоро.

Валентин КИРИЛЕНКО.

НЕСЛУХНЯНІ ЛІТЕРИ

— Це чого над Букварем ти
Зажурився, Вово?
— Та ось літери не хочуть
Зробитися словом.

Василь ОВЕРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРОВЧИЛА

З вікна гука сестричка Клава,
Махає рушником.
— Сашко! Ти хочеш пити каву?!
Тоді сюди — бігом!

Прибіг Сашко. Веселі очі
І щастя — через край.
Присів за стіл і каже: — Хочу,
Скоріше наливай!

А Клава дивиться лукаво
На братика Сашка.
— Як хочеш, — каже, — пити каву,
Купи йди молока.

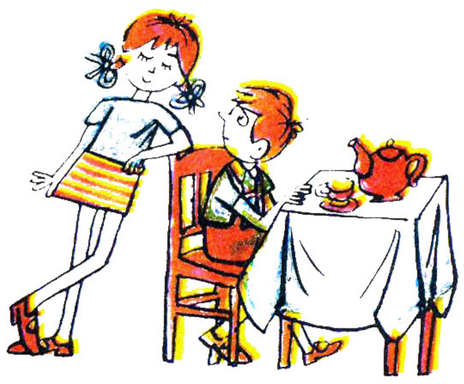

ПОМИЛКА

Чоло в Євгена все у поті,
Контрольну він гортає:
— За віщо двійка? У роботі
Помилок же немає?

— Зробив помилку ти, Євгене,—
Учитель каже строго.—
Шпаргалку сунув не в кишеню,
А мимо, на підлогу.

Андрій ДИННИК.

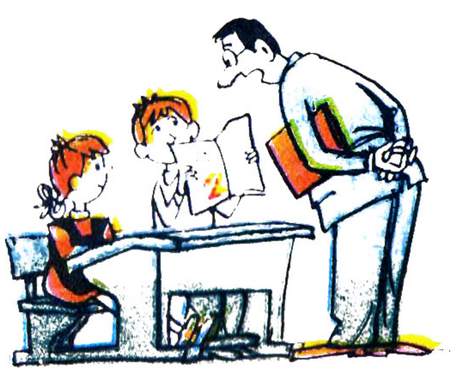

Як загинула любов

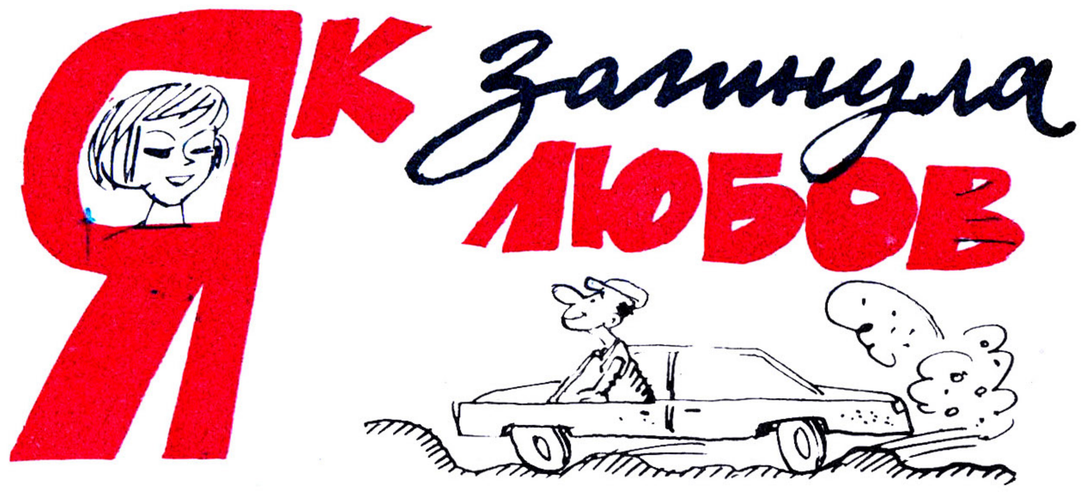

Лірико-драматичний лист до дівчини Наталки, що живе у м. Полонному Хмельницької області. Але паралельно він адресується й голові міськради Іванченку І. О. та начальникові комбінату комунальних підприємств Рибському М. А.

Уздрівши на Хрещатику твій профіль
і анфас,
Я став, мов громом вражений,
і закохавсь ураз.
Таких красунь у Києві не видно
і не чуть!
— Звідкіль ти, мила ясочко, і як тебе
зовуть?
В очах у синіх дівчини — веселий
водограй:
— Наталка я, з Полонного...
— А де це?
— Пошукай... —
І зникла поміж натовпом...
І загубив я сон —
Наталка із Полонного взяла мене
в полон.

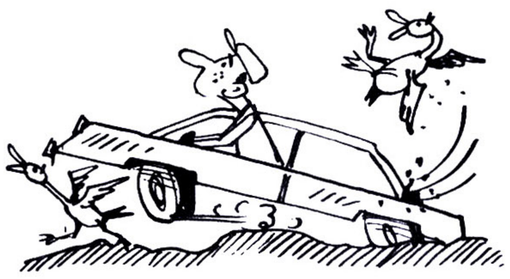

Тамуючи у серденьку любовний біль
і щем,
Суботнім ранком рушив я в дорогу
«Москвичем»...
Над річкою Хоморою, що лине
з-за дібров,
Лежить містечко затишне, а в нім —
моя любов.
Питаю у зустрічного, чи він Наталку
зна.
— Яку?
— З очима синіми. Найкраща тут
вона.
— Найкраща? Гм-м... А прізвище?
— Я й сам би взнати рад...
— Красивих у Полонному чимало є
дівчат.
Вони сумлінно трудяться (й не
відстають від мод!);

Адже у місті нашому — фарфоровий
завод,
Та й інші підприємства є — великі
і малі:
Отам — дівчат!..
— Послухайте, мені не в з а г а л і
Вони потрібні, а о д н а! — кричу
йому в одвіт.—
Без неї, без Наталочки, мені
не любий світ!..
— Гаразд. Скажу. Мо', знайдете
кохання ви своє:
На вулиці Матросова одна Наталка є;
На Привокзальній — три живе.
На Кірова — аж п'ять.
Шукайте!..
Я подякував і ринувся шукать.

...На вулиці Матросова у «хвилях»
весь асфальт,
Між «хвилями» та ямами — шипіння,
гелгіт, гвалт.
Звідкіль взялися гуси тут, і що це
за мана?
Приглянувсь — на асфальті тім
повнісінько зерна.

Е, гуси, певно, «грамотні» і привчені
давно:
Дорога ж не проста оця — веде
в заготзерно;
Та тут з машин все випаде, все
витрясеться вмить!
Ні, так «ремонтувать» шляхи — це,
справді, треба вміть...
Кручу кермо. Гуцикаю. Верчуся так
і сяк.
І раптом — вгору пух летить:
під колесом гусак!
А з двору, бачу, лаючись, господар
вибіга
Й ломакою розмахує!..
Наталю дорога,
На вулиці Матросова я не знайшов
тебе,
Та ще й за гусака сплатив дванадцять
каербе.
Але, мабуть, не в грошах сенс...
І я газую знов —
На Привокзальну вулицю шукать
свою любов.
Поки знайшов Наталок трьох —
нагецькався до сліз,

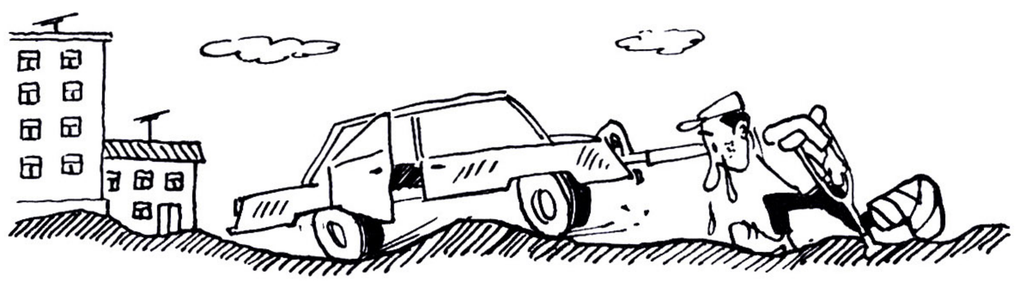

Глушитель к бісу сплющився,
у дверцях — перекіс.
І знову синьоокої нема... Й газую
знов —
Між тих п'яти, на Кірова, шукать
свою любов.
Ой ти, дорого довбана, ресороньки
мої! —
І як тут умудряються проїхать водії?!
Тут, певно, аси й генії — уся
шоферська рать;
За кожну ходку премію їм треба
видавать.
Недавно ж побудована дорога ця,
і — на:
Розтрощена, розкромсана,
розкришена вона!

...Ні в профіль, ні анфас тебе,
Наталю, я не вздрів:
На вулиці тій — Кірова — «Москвич»
застряв-засів.
Таких не зустрічав іще він досі
перепон —
Взяла його в Полонному
калюжа у полон.
Та й це не все: я, вийшовши
з машини, посковзнувсь

І... тільки в райлікарні аж
отямився-очнувсь.
Лежу. Палата сонячна. Все чисте,
все сія...
«Москвич» у капремонті мій,
і «ремонтуюсь» я.
Лежу собі, картаючи, керівників отих,
Котрі повинні стежити за якістю
доріг;
—Товариші! Наталочки
я так і не знайшов —
Це ж через вас — подумайте! —
загинула любов!..

Лист із районної лікарні доставив (вертольотом!) спец. кор. Перця
І. НЕМИРОВИЧ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— От ви, Іване Павловичу, ставите мені її за приклад, а подивіться, яка у неї черга!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Помста.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Олексій Прохорович Макаров страшенно любив всілякі ласощі. Аж трусився за ними. Як мала дитина. Часом як дорветься було, то набере на десятки карбованців. Брав завжди в одному місці — у кондитерському цеху Городоцького комбінату громадського харчування. Правда, брав безплатно. Бо ж сам був директором цього комбінату. Про це розповідалося у фейлетоні «До питання про питання» («Перець» № 12).

Як повідомили редакцію із Львівської облспоживспілки, Макарова О. П. з посади директора комбінату знято.

ХРОНІКА НОВИН

ФУТБОЛ

Нападаючий Гриценко перейшов з «Динамо» в «Дніпро». Це був п'ятий ресторан за вечір.

ВЕТЕРАН СЦЕНИ

5000 разів виступав артист Сидір Тихий, влаштовуючи дружині сцену ревнощів.

НАУКА І ЖИТТЯ

На аспіранта Берегового І. Г. у темному під'їзді накинулись троє невідомих. Але той не розгубився — кількома прийомами самбо та джіу-джітсу він порозкидав грабіжників і таким чином блискуче захистив свою кандидатську дисертацію, що була в портфелі.

ДЛЯ ВАС, ГЛЯДАЧІ

У Топчанському театрі комедії лунає сміх — кожен, хто бажає посміятися, може подивитись на себе у криве дзеркало, яке спеціально для цього й поставили у фойє театру.

ТОЧНИЙ УДАР

по воротах зробив центральний нападаючий команди «Темп» Борис Володько, в'їжджаючи у двір «Запорожцем».

ЗАСИДІВСЯ НА СТАРТІ

Майстер Кухаренко витратив півтора року на ремонт телевізора «Старт».

ВИРОБНИЧА ТРАВМА

Слюсаря Охріменка І. Г., який під час роботи зазирав у пляшку, вдарили карбованцем.

Черговий хронікер **Олег СЕТІН.**

м. Київ.

Дали перцю!

Механізатор Ганул О. Є. з колгоспу ім. 40-річчя КП України Котовського району сів на свій, щойно відремонтований трактор та й затягнув весело: «Мы железным конем все поля обойдем...» Але трапилось несподіване. Не встиг щасливий механізатор і пісні доспівати, як трапилось нещастя. Залізний кінь, наче гедзь його вкусив, почав так вибрикувати, що на ньому годі і всидіти. А після кількох вибриків раптом захарчав, зачмихав і замовк. Став — ані з місця. Спеціалісти обдивилися, обмацали трактора і прийшли до висновку, що до роботи він непридатний. Так його спотворили у ремонтній майстерні Балтського райоб'єднання «Сільгосптехніки».

Ганул О. Є. про цю сумну подію написав Перцеві.

Голова Одеського обласного об'єднання «Сільгосптехніки» т. Бакуров повідомив редакцію, що такий випадок справді мав місце. За неякісний ремонт техніки завідуючого ремонтною майстернею Балтського райоб'єднання «Сільгосптехніки» т. Градовського з роботи знято. Головному інженерові райоб'єднання т. Познякову оголошено сувору догану.

Народні усмішки

ПОМИЛКА

Серед ночі в один із номерів готелю стукає черговий.

— Вставайте! В готелі пожежа...

— Пожежник живе в сусідньому номері, — почувся із-за дверей сонний голос.

Надіслав Р. ДЕМЧУК
із смт. Зарічне
Ровенської області.

ПОРОЗУМІЛИСЬ

Відвідувач звертається до кухаря:

— Чому в меню зазначено, що суп із качкою, а в ньому тільки пір'я плаває?

— А ви що хотіли, щоб у ньому качки плавали?

Надіслав І. ГАНОШЕНКО
із с. Веселе
Запорізької області.

ЯК ЗАВЖДИ

— Уяви собі, вчора мене відвідав дух мого покійного чоловіка!

— А ти впевнена, що то був саме твій чоловік?

— Ще б пак! Він прийшов, як завжди, опівночі...

Повідомив П. ЧУКЧА
з м. Ужгорода

ДАВ СЛОВО

Жінка, йдучи з чоловіком на весілля, каже:

— Ти, Іване, хоч багато не пий.

— Я тобі даю слово, Текле, і в рот не візьму. Прихоплю тільки в кишеню одну-дві пляшки «Екстри» і гайда додому.

Надіслав М. ЗАРИЦЬКИЙ
із с. Ваютичі
Самбірського району
Львівської області.

ПЕРЕДЧУТТЯ ХАПУГИ

Здибалися двоє.

— Як живеш?

— Як картопля...

— Як це?

— А отак: якщо до весни не з'їдять, то весною посадять.

Повідомив М. СОЧКА,
учень 8-го класу
з с. Лоза
Іршавського району
Закарпатської області.

ЗАМІНИВ

Одного разу послала бабуся онука до магазину за цукром і наказала, щоб той довго не затримувався.

Прибігає онук з магазину й каже:

— Ви знаєте, бабусю, там була черга за цукром, то я подумав і купив цукерок.

Надіслав
О. Г. ВОЙНОВСЬКИЙ
з м. Білої Церкви
Київської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Чому ти запізнився на роботу? — запитує майстер робітника.

— Жінка п'ять карбованців у кімнаті загубила і шукала їх, — відповів той.

— А ти, значить, їй допомагав?

— Ні, я стояв на п'ятірці і чекав, поки жінка піде з дому.

Повідомив
Ф. ПИВОВАРЧУК
із с. Підліски Гощанського району Ровенської області.

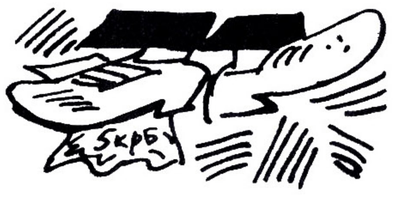

ДЗВІН

— Ти диви, яка у нього
Голова — мов дзвін!
Сніговиця із морозом,
А без шапки він.
— Та чого йому боятись,
Що кругом зима:
У отому його дзвоні...
Рідини ж нема.

РУКА

Він звик не думати, а піднімати руку.
І так собі засвоїв ту науку,
Що навіть, як прийшла до нього смерть,
Прошамкала: «Підем зі мною геть!..»—
Не думаючи, як не раз на зборах,
Скоріше руку вистромив угору.

Коли його ховали, бідака,
Так і стирчала із труни рука.

ПОРОХНО

Ну що те сонце? Сяє тільки вдень.
А вдень світити —
Не така й мація.
Ось я, наприклад, хоч трухлявий пень,
Свічу в пітьмі.
Свічу усім вночі я.

* * *

Не все, що світить —
Сонця брат воно.
Бо порохно, як звісно,—
Порохно.

Олександр БОГАЧУК.

м. Луцьк.

Друже ПЕРЧЕ!

Допоможи мені перевірити свій зір у якогонебудь медичного світила. Місцеві окулісти, щоправда, запевняють, що з очима в мене все гаразд. Але я їм не вірю, як не вірю і очам своїм. Втім, суди сам.

В 1971 році я написав у редакцію обласної газети «Деснянська правда» про те, що робітники Борзнянського управління експлуатації осушувальних систем, очищаючи русло річки Убедь, вирубали дерева уздовж нього. Сам бачив.

Відповів мені начальник Чернігівського управління технічної експлуатації малих річок П. Сич. Одержавши його листа, я не повірив своїм очам уперше. Виявляється, що ремонтники вирубали не вільхи, а кущі, не всі, а лише незначну частину, і не скрізь, а всього-навсього в окремих місцях. Товариш Сич писав також, що вирубані зелені насадження будуть відновлені навесні 1972 року.

Оце недавно я не повірив очам своїм удруге. Порубані вільхи як мокли у воді торік, так і нині мокнуть. І ніяких насаджень не видно.

Отож скажи, Перче, кому більше вірити: очам своїм чи товаришам, які підписують авторитетні відповіді.

А. КУБРАК.

Скільки, на твою думку, коштує кілька аркушів креслярського паперу? Копійки, скажеш. А нашому колгоспові «Радянська Україна» він обійшовся не в одну сотню карбованців. Та ще й хоч би були ті аркуші чисті, а то ж усі покреслені. Зіпсували їх проектанти з Полтавського філіалу інституту «Укрколгосппроект».

Цьому філіалові колгосп замовив проект на будівництво моста через річку Грунь. Проектанти, спасибі їм, гаряче взялися виконувати замовлення. Приїздили до річки, щось там вимірювали, записували, радилися і, зрештою, досить оперативно впоралися з роботою. Все було б добре, якби не одна неув'язочка: не можемо за тим проектом моста спорудити. Проектанти передбачили дванадцятиметрові залізобетонні плити для прогонного будівництва, а їх районні шляхобудівельні організації не мали і не мають.

От і гадаємо тепер, що з тим проектом робити. Може, в макулатуру здати? Все-таки щось за папір виручимо, і то легше буде на душі.

О. ЛЕБІДКА,
пенсіонер.
Гадяцький район
Полтавської області.

Розтлумач нам, будь ласка, одну офіційну відповідь. А щоб тобі було зрозуміло, звідкіля вона в нас узялася, зробимо невеличкий екскурс у недалеке минуле.

В травні минулого року Львівський керамічний завод відвантажив нам фаянсовий посуд. Двадцять бочечок розбилися по дорозі. Ми, після річної тяжби із заводом, звернулися з претензією в республіканське госпрозрахункове об'єднання «Укрбудкераміка» Міністерства промисловості будівельних матеріалів, якому підпорядкований завод.

Заступник начальника об'єднання тов. Поліщук надіслав нам відповідь, у порівнянні з якою відомий вислів про бузину і дядька може служити зразком логічності. «Бій фаянсових виробів,— дохідливо пояснює тов. Поліщук,— ви повинні повертати поставщикам на основі законодавства, тому що поставщик повернув вам гроші за биті труби, тому господарем битих труб є поставщик, а не одержувач. А оскільки ви бій (шамотний лом) не повертаєте, то повинні платити за нього».

Отож поясни, Перче, при чому тут лом, при чому тут труби, коли йдеться про розбиті бочечки? Якщо не зможеш, попроси тов. Поліщука, щоб він зробив це сам. Бо на наші прохання він уже не зважає.

А. ШУШАРА,
юрисконсульт Тернопільської бази облкооплісгоспторгу.

Мал. А. СУЧКОВА

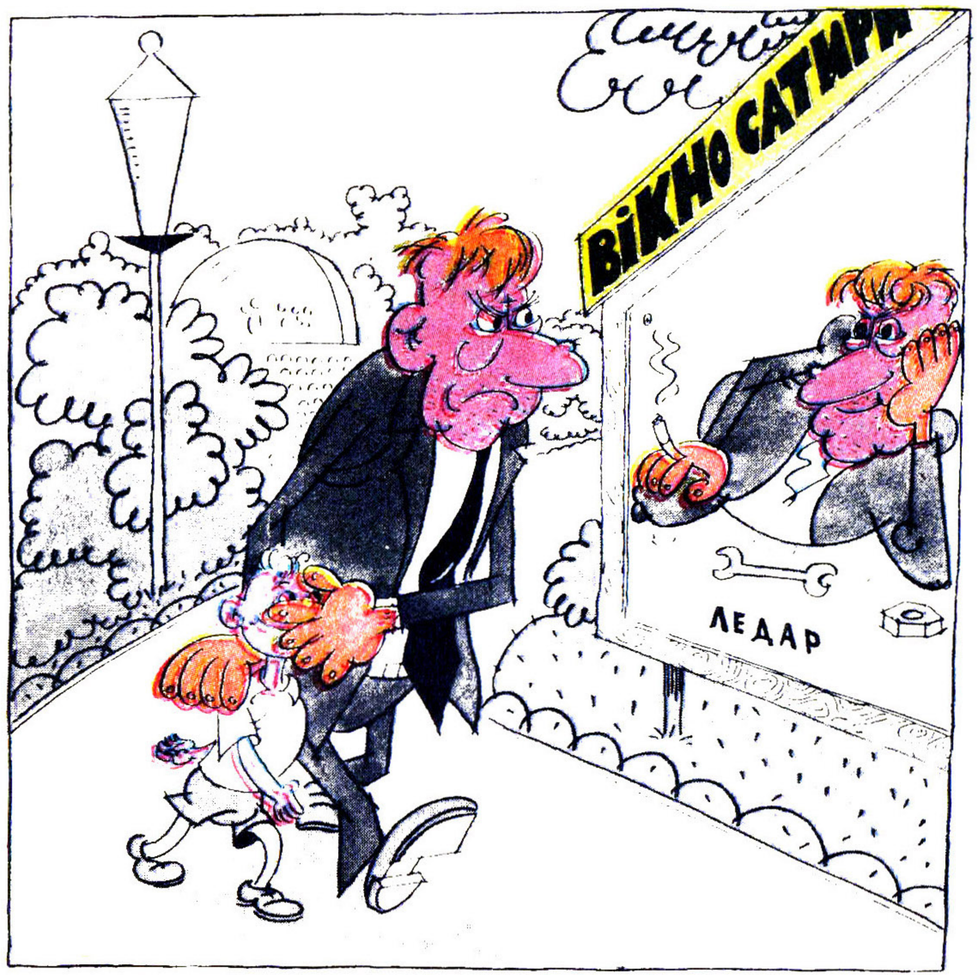

Без слів.

Мал. В. ПЕТРОВА

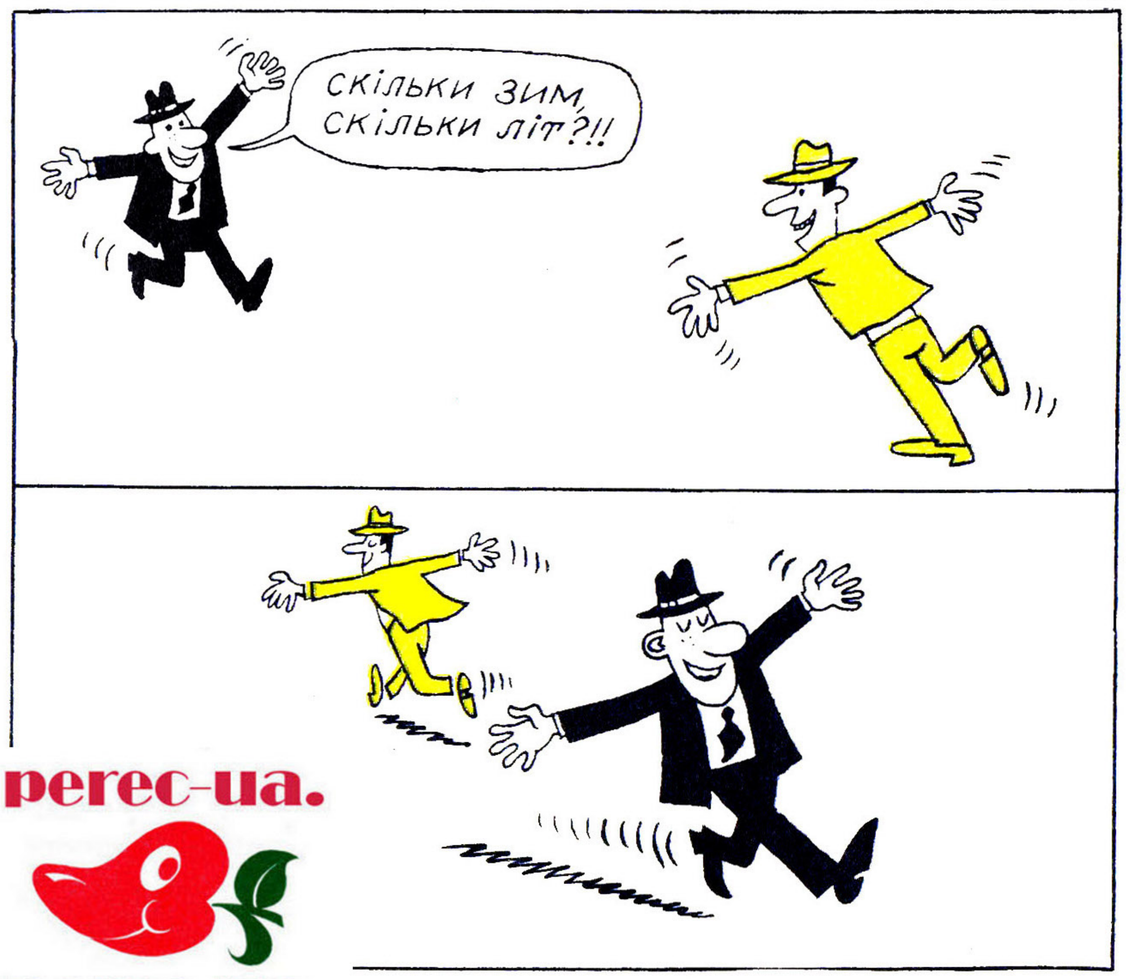

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 5 журналу було вміщено листа про те, що у селі Куземівка, у першій бригаді колгоспу імені Фрунзе, досі немає магазину, хоча голова Сватівського райвиконкому тов. Макаренко запевняв колгоспників, що будівництво магазину розпочнеться весною 1972 року.

Заступник голови виконкому Ворошиловградської облради тов. Мищенко повідомив, що у першій бригаді при колгоспній їдальні тимчасово відкрито кіоск, де можна придбати продовольчі товари. Розпочато будівництво магазину.

★ У «Перці» № 5 надруковано листа про те, що у селі Велідарівка Єланецького району клуб у занедбаному стані.

Заступник голови виконкому Миколаївської облради тов. Марченко повідомив, що після виступу журналу правління колгоспу імені 40-річчя Жовтня капітально відремонтувало приміщення клубу, і він тепер працює.

★ «Незабутній голос» — під такою назвою у № 9 журналу було вміщено замітку про те, що у селі Пацьковичі (Львівська область) клуб потребує ремонту, робота в ньому не проводиться.

Секретар Старосамбірського РК КП України тов. Назарчук повідомив редакцію, що після виступу журналу клуб відремонтовано. Придбано нові крісла. Регулярно працюють гуртки.

★ У замітці «Виставка замків» («Перець» № 2) йшлося про те, що у селі Адамівці Врадіївського району тривалий час не працює сільмаг.

Заступник голови правління Миколаївської облспоживспілки тов. Шестиріченко повідомив редакцію, що таке було через відсутність завмага та продавця.

Нині магазин відкрито.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 18 (916) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. V. 1973 р. Підписано до друку 1. VI. 1973 р. БФ 32329. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02464. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Викручують...